

FIETSCLUB LEDIG ERF

voor
bergrijders
en
bosfietsers

herfst 2010

In dit nummer:
De Seizoenssluiting
Het Bosfietsseizoen
Nu nog luiers, straks zemen
Finishen bij La Charly Gaul
Mont Ventoux op je 70e
Stelvio op je 61e
Overleven als Tourwinnaar
Gemma in&uit de bocht
Gedachten rond IJsselmeer
Verlangen naar Pelagia
Fietsen lekker dichtbij
Klassiekers in de Ardennen
Sluiting 2011 in LHF?

Herkennen van fietsonderdelen

Nr. 91c: Steenpuistzadel

Foto voorkant: Charly Gaul in Tour 1958
 Foto achterkant: Marianne Floor

R
a
a
d
s
e
l
:
w
e
l
k
e
f
o
t
o
h
o
o
r
t
b
i
j
w
e
l
k
k
a
a
r
t
j
e
?
?

!
e
j
t
r
a
a
k
e
t
s
t
o
r
g
t
e
h
j
i
b
e
i
P
P
o
k
e
t
s
t
o
r
g
t
e
H

BULLETIN HERFST 2010

Clubblad van de Fietsclub Ledig Erf

Jaargang 16, Nummer 3

Bulletin herfst 2010: inhoud en colofon	3
Redactioneel, Bosfietsseizoen	4
Ledig Erf Nieuws	5
Afsluiting seizoen	6
13 ^e Ledig Erf tijdschrift	7
Gemma (1) in de bocht	8
Een zomersprookje	10
Bij de dood van Laurent Fignon	12
Fietsakties: Yusufu zegt: “bedankt”	15
Laatste kunstje op de Stelvio?	16
Maar weinig zeventigers op de Mont Ventoux	18
Oude held	19
La tête de la course	20
La Charly Gaul 2010	23
Met de mandoline achterop	26
Mijn vakantie	29
Grand finale van De Muur on Tour	30
Le contre la montre Eddy de Vos	32
Fietsen in de Ardennen 2010	33
Schurende schakels	34
Open Oog	35

Colofon

Bestuur

Michiel Galama	06-21277653	voorzitter
Bert Coenen	030 - 2891110	penningmeester
Mini Kalivianakis	030 - 2891110	lid
Vacature		lid

Redactie: Patricia Breshamer, Otte Boom, Jan Bultjes

Website: www.ledigerf.net **Webmaster:** Henk v. Lingen, henk@vanlingen.net

Adreswijzigingen: henk@vanlingen.net

Vertrek: iedere zondag om 13.00 uur, vanaf café Ledig Erf.

Contributie: 15,- euro per jaar, over te maken op gironummer 766950,

t.n.v. Fietsclub Ledig Erf te Utrecht of contant te betalen aan de penningmeester.

Bijdragen voor het clubblad naar: clubblad@ledigerf.net

Elektronische uitgave: www.ledigerf.net (onder: clubbladen)

REDACTIONEEL

Door weer en wind

De clubactiviteiten van dit najaar onder- vonden forse tegenwind en veel nattig- heid. De traditionele tijdrif en de splinter- nieuwe Ledig Erf vossenjacht waren weggelegd voor de echte bikkels! Ook na afloop van de feestelijke afsluiting was het weer onstuimig.

Niet getreurd: voor je ligt het nieuwe dubbeldikke najaarsnummer om de win- ter door te komen. Op de weg, in het bos of op het ijs (of lekker warm bij de houtkachel), we zullen wel zien wat het winterseizoen voor ons in petto heeft.

In dit nummer kijken we terug op zomer- se belevenissen in binnen en buitenland.

Verder staan we stil bij blije berichten van jong geboren talent, maar ook het verdrietige bericht van het overlijden van Paul Smit. En kijken we terug op het kleurrijke leven Laurent Fignon.

Het jaar 2010 stond voor enkele Ledig- erfers in het teken van het inlossen van beloftes. En dat hebben ze gedaan. Bijzondere prestaties op mooie plekken als de Mont Ventoux, de Stelvio en een sponsortocht van Italië naar Nederland. Leeftijd en jaren fietservaring verschil- len, maar plezier en doorzettingsvermo- gen hebben ze gemeen. Chapeau!

Veel leesplezier!

Patricia

BOSFIETSSEIZOEN OPEN

Jan de Ruiter, voortrekker van het zgn. ‘bosfietsen’, roept liefhebbers op voor het winterseizoen en voor het jaarlijkse bosfietsweekend in november.

Beste bosfietser,

Het bosfietsseizoen is in volle gang. Wekelijks worden er toertochten uitge- pijld door verschillende fietsclubs op de Heuvelrug en op de Veluwe.

Heb je een bosfiets (ook wel ATB of mountainbike genoemd) en wil je de competitie aangaan met andere bos- fietsers van het Ledig Erf? Kijk dan op de bosfietskalender of op het forum (topic bosfietsen) van de Ledig Erf site (www.ledigerf.net).

De bosfietskalender is een overzicht van geselecteerde toertochten (startlocaties en vertrektijden) voor de rest van dit jaar.

Verder vraag ik jullie aandacht voor het jaarlijkse bosfietsweekend bij CCR (Remouchamps) op 19-21 november. Liefhebbers kunnen zich, liefst per e-mail bij mij aanmelden. Ook als je meer informatie wilt over bosfietsen bij fiets- club Ledig Erf, meld je dan bij mij.

janderuiter@tomaatnet.nl

Jan

LEDIG ERF NIEUWS

Paul Smit overleden

Half oktober is Paul Smit overleden. Hij was vanaf 1995 lid en reed tot een paar jaar geleden met ons mee, vaak op de tandem met zijn vrouw. Hij was vooral toerfietser en vond het jammer dat het Ledig Erf steeds meer een race-club werd. Enkele anekdotes: Paul was een groot liefhebber van de betere Belgische bieren, daar kon hij ook in zijn buurtcafé Jan Primus echt van zitten genieten. In oude clubnotulen laat hij optekenen dat “Harry bij de volgende vergadering voor meer en beter bier moet zorgen”.

We herinneren hem als iemand die rustig en voor zijn plezier met ons meereed. Hij hield niet van fietsen in de hitte; ooit was hij met andere Ledigerfers bij Leo

Hakkert om L-B-L te rijden. De Belgische Erwin Kroll voorspelde zulk warm weer dat Paul besloot om maar niet te starten en gezellig bij Leo te blijven om de krant te lezen. Het werd die dag een koude, kletsnatte Luik-Bastenaken-Luik.

We wensen zijn vrouw Liduine alle sterkte toe.

Paul & Liduine Smit op de openingsfoto van 2001

Tocht van de maand in 2011

Op de sluiting werd het al aangekondigd: in april t/m september 2011 zal de commissie ‘nieuwe klassiekers’ tochten in Nederland of België aanwijzen als ‘tocht van de maand’. Tochten waar iedereen

aan kan meedoen, van A t/m C renners. Lees meer over aanmeldingen en organisatie binnenkort op de site en in het voorjaarsnummer.

De redactie

Ledigerfer Martijn Tusveld Nationaal Kampioen

Ons enige juniorlid: Martijn Tusveld is 15 oktober j.l. op het NK Madison in Alkmaar Nederlands Kampioen Baan Koppelkoers Junioren geworden. Hij heeft het geleerd op het oude frame van Jeroen V. Gefeliciteerd! Jeroen V.

Het winnende wielervedpaarskoppel Taco van Hoorn&Martijn Tusveld (rechts): op die fiets

AFSLUITING SEIZOEN

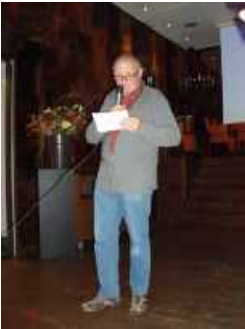
*Uitslag van spannende quizz
welk kind is van welke ouders?*

Trotse Pijlsnelste Tijdritploeg

*Msr. Chrono over de
ontberingen van de tijdrit*

Sterke tekst van enthousiaste 'eeuwige voorzitter'

Ha daar zijn ze: de twee vosjes....

*Maaïke smeert een flinke
dot lippenstift op voor de
tijdritwinnaars en smakkkkk*

*Rob gaat knutselen aan JvW
vouwbare wisselbokaal*

*Peter V. is trotse winnaar
van de Rode Lantaarn*

*Bert
V. is
ook
heel
erg
goed
in
darts*

Uitslag 13e Ledig Erf Tijdrit

Pos		Tijd
1	Laurens Hitman	15:21
2	Cees Sagt	15:56
3	Jeroen Verdenius	16:45
4	Eltjo Keijer	16:52
5	Marnix van der Werf	17:05
6	Bert Coenen	17:33
7	Michiel Hoogendijk	18:29
8	Mini Kalivianakis	19:26
9	Corien van den Haak	19:54
10	Bert Vink	20:07

Msr Chrono aan het werk

IMPRESSIE TOUR FOR LIFE GEMMA (1) IN DE BOCHT

Vorig jaar augustus stapte ik voor het eerst op de racefiets; dit jaar augustus vertrok ik voor de Tour for Life: een 8-daagse sponsortocht van 1250 km over 19.000 hoogtemeters van Italië naar Nederland om geld op te halen voor Artsen zonder Grenzen. De Tour for Life werd dit jaar voor de tweede keer gehouden (voor de eerste keer: zie herfstnummer 2009, p. 13: Joeri, red.). Om een idee te geven: we waren met 410 renners, 100 ploegleiders en 130 vrijwilligers! Mijn team de Ciclistas was het enige volledige damesteam dat dit jaar meedeed.

Met het prachtige startnummer -1- aan mijn stuur, startte ik en de 9 andere Ciclistas op zondag 29 augustus om 7.30 uur in Badonecchia (It.) voor de eerste etappe en in mijn geval ook voor mijn eerste echte bergen. Met 2 graden boven het vriespunt was het ijskoud. Bij checkpoint 1 hadden we gelijk de eerste tegenslag als team: van één van ons brak de achtervork. Gelukkig mochten we van een ander team een reservefiets lenen.

Gemma (1)

De bergen vielen helemaal niet tegen: niet op de eerste dag (125 km) met o.a. de Lautaret en L'Alpe d' Huez, en ook niet op dag 2: over 160 km van Bourg

d'Oisans naar Lathuile over de Croix de Fer (mist en een beetje sneeuw!!!), Col de la Madeleine en de Col de Tamié.

Gemma in de bocht ...

Ook de dagen hierna genoot ik van het prachtige uitzicht, de aanmoedigingen, het fietsen en het zonnetje. Vooral dag 3 (160 km) via het Meer van Annecy, via een stukje Zwitserland, het meer van Genève en de Col de la Faucille was super. Mijn benen hielden het goed en met een roze vriendje (ibuprofen) op zijn tijd werkte ook mijn onderrug best mee. Iedere nacht sliepen we op een andere camping waar dan een heel Tour for Life kampement was opgezet en waar je zelf alleen maar je eigen (bij voorkeur -2

seconden- Decathlon) tent hoefde op te 'zetten' (let op: opzetten is makkelijk, opvouwen vergt enige oefening ...) en in de rijen voor de immer populaire toiletten en de douches hoefde te gaan staan. Om 21.00 uur was dan de briefing in de centrale tent en daarna vlug naar bed, want om 5.45 uur ging de wekker alweer.

Goed gekozen die naam. Oppassen dus!

Ik had nog nooit zuidelijker dan Limburg gefietst en hoewel mijn trainingen me goed hadden voorbereid, is het lastig om te leren dalen op de Cauberg. Dit brak me helaas op: mijn Tour for Life eindigde op 2 september (etappe 5) in de Vogezen: ergens na de Hohneck en de Col la Schlucht vloog ik uit de bocht.

Terwijl ik door de lucht vloog dacht ik al F#U●C●*K! dit gaat niet goed: twee uur later pikten mijn ploegleiders me op uit het ziekenhuisje in Gerardmer. Totale schade: gebroken sleutelbeen, gekneusde ribben en een dik bovenbeen. Mijn fiets had echter geen schrammetje tot mijn grote vreugde en opluchting.

Met zo'n verdikking na een valpartij (vooraanzicht been) is het dansen lastig, maar toch gedaan!

De volgende dagen hinkte ik mee in de ploegleiderswagen en met de TV-crew. Ik ging los op het eindfeest (altijd goed ibuprofen en alcohol) en liet een traantje van pure frustratie en teleurstelling op de Cauberg bij de aankomst op 5 september. Want die was echt waanzinnig: familie en bekenden rijen dik en de ploegen die over de hele breedte van de weg naar boven fietsten.

Zou ik de Tour for Life volgend jaar opnieuw willen fietsen? Daarop is mijn antwoord toch *neen*, want het als team verzamelen van 27.031 euro is een hele opgave. Maar belangrijker nog is dat ondanks mijn valpartij het een onwijs gave week was en dan kan een volgende editie alleen tegenvallen. Gemma (1) (www.tourforlife.nl en www.ciclistas.nl)

EEN ZOMERSPROOKJE

In de vrolijke maand augustus was het,
De dagen waren helder,
De wind blies zacht in het frisse groen,
Daar reden wij om het IJsselmeer.

En toen ik bij Den Oever kwam,
Voelde ik een sterk kloppen
In mijn borst, ik geloofde zelfs
Dat mijn ogen traanden.

En toen ik de frisse zeelucht rook,
Werd het mij zeldzaam te moede;
Ik vermoedde niets anders dan dat
Mijn hart openbloeide.

Ik ken het wijsje, ik ken de tekst,
Ik ken ook de heer de schepper;
Ik weet, hij heet meneer Lely
En verdedigde ons tegen de zee.

Ja, de bruine ster voor iedereen
Zodra het licht op groen schoot!
Aan de hemel laten wij
Het zingend dralen.

Er groeiden ons vleugels op de Dijk
Zo snel wilden wij in Makkum zijn
Aan de overkant waar ons
Wachtte: een broodje kroket,
Drie plakken Makkumer mik en een
Broodje osseworst.

Een nieuw lied, betere benen,
Niet klinkt meer het steunen en hijgen!
Van de kerken klonk de beiaard vrolijk,
Sinds ik op Friese bodem trad.
Zo talloos waren de bejaarden
Traag fietsend op de weg,
Met weiland rondom en de zon boven hen

Tot zij op het sein van een geheven brug,

Bleven staan en de hele vlakte vulden:
Een legioen! Nooit liet het lege Noorden
Zo'n leger gaan over een harer vaarten,
Die door het vredig landschap stroomt.

Vanuit ons kleine peloton bezagen wij
alles,
Onze vorm is goddelijk, als geharde A-
rijders,
Men kent ons onder verscheiden namen:
Yacco, Sietse, Laurens, Craig, Rob en
Joeri.

Noem mij de naam van wie wachtend
voor de
Brug honger kreeg en, door bejaarden
bewonderd,
Grommend naar het vissersheilgdom
toog; de haringkar,
Het was Craig, de Schotse donderaar.

Verder gingen wij langs veld en sloot
Met zegepraal reden wij naar de Noord-
Oostpolder,
De wegen werden recht, de blik ver-
nauwd,
En waarachtig; daar reed een zestal
Belgische blondines.

Schijnbaar waren zij van vloeibaar parel-
moer en kristal,
Honderden kilometers uit koers en dwa-
lend,
Zes blondines op de fiets,
Die zongen allerliefst:

Dans de boogie woogie

Zing de boogie woogie
Kiete katte weet je watte
Wielrenners met een klodder
En de boeren in de modder
En de varkens op de mesthoop
Doen aan boogie
De boogie woogie, de polderboogie
De polderboogie over heel het land.

Maar wij, eerbare mannen, moesten
verder
Naar Urk, verre overbuurman van wind-
molens en Enkhuizen,
De lucht hangt er laag en de zon wordt er
In veelgeurige cokedampen gesmoord.

Hier lieten wij onze fietsen staan, bij
restaurant De Kaap.
Dat ooit telgen van Utrechtsen bloede er
zouden verschijnen,
Was reeds lang bekend; zo was het vorig
jaar
En vele jaren daarvoor.

Maar nu sponnen het de schikgodinnen
De Belgische blondines ons pad te kruisen,
Voor ons terras aan de zoom van het meer
Stapten zij van hun fietsen, lachend.

De zon strijdt nu ook tegen zware regen-
wolken,
En Craig tegen een bord vol kibbeling
Met gebakken aardappels, de ober veront-
rust zich
Niet en brengt ook nog twee meter cola,
acht kroketten
En een uitsmijter.

En dan draait zich de pracht van de Urkse
aarde:
De dag wordt gewisseld tegen diepe nacht,

Het meer schuimt met hoge golven
En regenstorm verkondigt donderslag.

In al dit nachtelijk geweld werden wij
Deelgenoot in iets dat niemand weten mag:
Zes Belgische blondines, shirtjes worden nat,
broekjes glijden uit.

Donshaartjes rond roze tepels worden zicht-
baar,
Maar ho! Verder moeten wij nu,
Langs Ketelbrug en Flevoland, Duckstad-
haven,
Bataviastad of toch een Teutoonse fantasie?

Hard is hetgeen nu volgt:
Zonder achterdocht of vrees dienden
Wij ons van onze lafheid te bevrijden,
De Oostvaardersdijk met tegenwind en
regen.

En aan de kimme verscheen in eerste
avondgloed:
Amsterdam, nog ver weg van dit zompig
oord,
Geleek ons gelaat nu een Gorgo-kop,
Afschuwelijk en verstenend eenieder die
ons zag.

Wij volgden elkaar langs onbekende wegen,
Totdat wij steeds meer zicht op de stad
kregen,
Het IJsselmeer verlatend op onze reis,
Om over het spoor naar huis te ijlen.

Jacco en Laurens, de Cheruskers,
Stortten zich er op frikadellen, patat
En gerstenat, maar ik zat leeg te zijn,
Kon zelfs het bier niet meer lijden.

En ik mis Urk nu al.

Joeri

BIJ DE DOOD VAN LAURENT FIGNON

Het overlijdensbericht van Laurent Fignon kwam niet echt als een schok. Tijdens de Tour de France was hij door Bernard Hinault nog een keer het podium opgesleept als een laatste eerbewijs. Het was bekend dat Fignon kanker had; hij overleed op 31 augustus 2010 slechts 50 jaar oud. Te jong uiteraard, maar Fignon was zeker niet de jongst overleden Tourwinnaar. Wel was hij de verliezer met het kleinste verschil. Het staat in het geheugen van veel wielervliefhebbers gebrand: 23 juli 1989 Greg LeMond wint met acht seconden voorsprong.

Fignon wordt door die nederlaag nog wel eens als schlemiel afgeschilderd. Geheel ten onrechte. Hij was een groot kampioen. Zo won hij onder veel meer de Ronde van Italië en de bergprijs van de Giro, de Waalse Pijl, Milaan-San Remo (2x), de Ronde van Nederland (!), het Criterium International, het Criterium der Azen, elf etappes in de drie grote rondes. En natuurlijk twee keer de Tour, waarvan de eerste (in 1983) op z'n 22e. Ook daarmee was hij trouwens niet de jongste.

In zijn (auto)biografie 'Nous étions jeunes et insoucians' (We waren jong en lichtzinnig), die vorig jaar verscheen spreekt Fignon openlijk over zijn dopinggebruik. Hij wist toen al dat hij kanker had, maar of er een verband was met z'n ziekte konden zijn artsen onmogelijk bevestigen. Net zo min als er een statistisch verband is tussen relatief jong sterven en de Tour winnen of aan (top)sport doen.

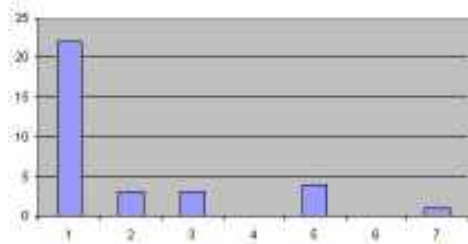
Toch leek het me aardig om naar aanleiding van Fignons dood eens te gaan snuffelen in mijn eigen Tourdatabase. Die stelde ik, nu al weer jaren geleden, samen geïnspireerd door Tim Krabbe's Lijstenliefde, uit zijn 43 Wielerverhalen. Ik voerde alle toptienrenners van alle Tours in en gaf ze punten: 100 voor de

*Hier kon Fignon zijn rivaal
LeMond nog voorblijven*

winnaar, 75 voor de nummer twee, 60 voor de derde enzovoort. Nummer tien kreeg ook nog 5 puntjes. Zo kwam ik tot een klassement aller tijden, dat elk jaar werd aangevuld en ververs. Leuk om te doen, vooral omdat Joop Zoetmelk jarenlang het klassement aanvoerde, dankzij twaalf toptienklasseringen in zestien (alle) uitgereden Tours. Pas sinds de Tour van 2009 is Joop z'n eerste plaats kwijt aan Lance Armstrong. Wie zal hem ooit nog passeren?

Joop eindigde in z'n eerste Tour gelijk op het podium als tweede, 23 jaren jong. Tegenwoordig is het niet meer zo gemakkelijk om als jongeling zo hoog te eindigen. Vroeger wel. De jongste Tourwinnaar was de Fransman Henri Cornet in 1904 met z'n 19 jaar nog een tiener.

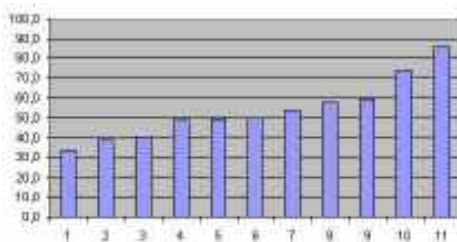

Touroverwinningen van individuele renners na 1945

Dan volgen de Luxemburger François Faber (1909), de Fransman Octave Lapize (1910), de Italiaan Felice Gimondi (1965) en Laurent Fignon (1983) allen 22 jaar. Tot de 23-jarige Tourwinnaars behoren Jacques Anquetil, Bernard Hinault en Jan Ullrich. Met z'n 24 jaar was Alberto Contador in 2007 voorlopig de jongste winnaar in de

eenentwintigste eeuw.

De oudste winnaar was de Belg Fermin Lambot. Als gevolg van de Eerste Wereldoorlog behaalde hij z'n eerste Tourwinst pas in 1919 toen hij 33 was. Drie jaar later won hij op z'n 36^e nog een keer. Nooit meer vertoond. Ook niet na de Tweede Wereldoorlog. De Italiaan Gino Bartali won in 1948, 34 jaar oud. Lance was bijna 34 toen hij z'n zevende Tour won.

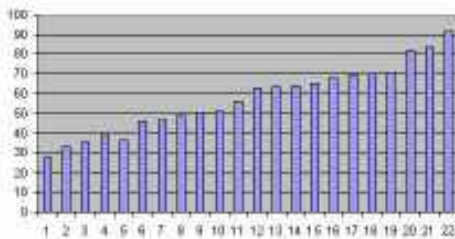

Leeftijd van overleden tourwinnaars na 1945

Laurent Fignon werd slechts 50. Dat is onder het gemiddelde van de eindleeftijd van Tourwinnaars, die bedraagt 60,5 jaar. De 24 winnaars voor de Tweede Wereldoorlog werden gemiddeld ouder (63,7).

De 11 gestorven winnaars na WO II werden 53,8 gemiddeld. Van de 33 naoorlogse winnaars zijn er nog 22 in leven. Hun gemiddelde leeftijd bedraagt op dit moment 57,4 jaar. Wie aan de hand van deze cijfers zou uitrekenen hoeveel renners de Tour hebben gewonnen zou uitkomen op 57 (24+11+22). Toch zijn het er maar 56. Bartali won een Tour voor en na WO II. De oudste nog levende winnaar is de Zwitser Ferdi Kübler (91); de jongste Contador (27).

Marco Pantani – nog vers in het ge-heugen – werd 33. Dat was geen re-cord: de Fransman René Pottier (win-naar in 1906) werd 27. Ook de al eer-der genoemde Faber en Lapize haalden de 30 niet. Ongezond dat topwiel-rennen? Van de 34 gestorven winnaars haalden er 15 de leeftijd van minstens 70. En 8 werden zelfs ouder dan 80. Van de nog levende winnaars zijn er 5 70 of ouder en 3 daarvan 80-plus.

Leeftijd van nog levende tourwinnaars na 1945

Fignon overleed aan kanker. Hij was niet de enige. Zijn landgenoten Anquetil, Louison Bobet en de Italiaan Gastone Nencini haalden als gevolg van deze ziekte de 60 niet. Pantani was een cocaïnejunk, maar het kan ook zelfmoord zijn geweest. De (mooie) Zwitser Hugo Koblet zette (38 jaar oud) zijn sportwagen tegen een boom. Ongeluk of zelfmoord?

De ongelukkigste was misschien wel Pottier. Een half jaar na z'n overwinning pleegde hij zelfmoord uit liefdesverdriet. De Spanjaard Luis Ocaña schoot zichzelf dood toen hij hoorde dat hij bij een bloedtransfusie hepatitis C had opgelopen. De Fransman Henri Pélissier werd doodgeschoten door een vriend en de

moordaanslag op de Italiaan Ottavio Bottecchia bleef onopgelost. Lapize en Faber sneuvelden tijdens de eerste wereldbrand. Ook de Fransman Lucien Petit-Breton haalde het einde van die oorlog niet; hij kreeg als ordonnans een auto-ongeluk. Dat overkwam ook de eerste naoorlogse winnaar Jean Robic in 1980. Fausto Coppi was lang daarvoor (1960) aan malaria overleden.

Tenslotte als toetje de toptien in mijn alltime klassement:

- 1 Lance Armstrong
- 2 Joop Zoetemelk
- 3 Bernard Hinault
- 4 Eddy Merckx
- 5 Jan Ullrich
- 6 Raymond Poulidor
- 7 Jacques Anquetil
- 8 Gustave Garrigou
- 9 Lucien van Impe
- 10 Miguel Indurain

Ik denk dat Poulidor het meest tevreden is met mijn lijstje. Nooit de Tour gewonnen en toch boven aartsrivaal Anquetil staan. Fignon is trouwens 21^e nog net boven Contador. Die is 24^e. Met stip!

Hoewel, net voor het afronden van dit stuk hoor ik van een nieuwe dopingrel.

Kees Vreeken

Herst 2010

Op Ruiterberg en Achterdijk groeten Ledigerfers elkaar.

In de lage najaarszon rijdt de redactie Christa achterop dromend op weg naar huis.

YUSUFU ZEGT: “BEDANKT!”

In 2009 ben ik onder de leden van Fietsclub Ledig Erf een actie gestart om goed bruikbare wielerkleding en materialen in te zamelen voor Kampala Cycling. De spullen waren bestemd om een mooi initiatief tot een succes te helpen maken: de inwoners van de armste wijken van Kampala (Oeganda), en dan vooral de kinderen te helpen om zich door middel van onder andere de wielersport te ontwikkelen.

De actie bracht heel wat mijn schuurtje binnen, van soms nog nieuwe fietstruitjes en –broeken tot aan complete fietsen. Al die spullen zijn uiteraard inmiddels ter bestemde plaatse. Het heeft ons als fietsclub een eervolle vermelding opgeleverd op de website van Kampala

Als Yusufu wint, win jij ook!

Cycling: zie: www.worldofsport.nl/KC_5._Supporters.html.

Al die waardevolle spullen worden natuurlijk niet zo maar ongericht opgestuurd. Er zijn vanuit Kampala Cycling heel goede contacten met de relevante lokale mensen, waaronder in de eerste plaats wielcoach Yusufu Mbaziira.

Het is Kampala Cycling gelukt Yusufu in september voor een week naar Nederland te halen voor een soort bijspijkerkursus. Zijn verblijf is niet onopgemerkt gebleven bij de persmusketen van o.a. NRC (18 september), AD en op TV bijvoorbeeld ook RTV Rijnmond, RTV Gelderland en De Wereld Draait Door. Dat leverde mooie reportages en beelden op van de activiteiten

waaraan Yusufu in die week heeft deelgenomen. Hij liep o.a. enkele dagen stage bij het 2Wielershuis te Barneveld, was aanwezig bij enkele criteriums, volgde een baanclinic en deed mee aan een workshop wielspaken, waar hij een grote indruk achterliet.

Ook namens Yusufu wil Kampala Cycling iedereen bedanken voor zijn/haar bijdrage aan de inzamelingsactie.

Op www.kampalacycling.com zullen regelmatig updates verschijnen zodat je op de hoogte kunt blijven van Yusufu en de verrichtingen van zijn renners!

Nog even voor de shirtjesverzamelaars: er zijn shirtjes te koop via de site www.kampalacycling.com. Als men een shirt koopt, komt de naam van de koper op de ene zijkant te staan en de naam van een renner van Kampala Cycling op de andere kant. Je koopt dan een shirt voor jezelf en een shirt voor de renner in Oeganda die dan met dat shirt in Oeganda zal rijden!

Joep van de Laar

LAATSTE KUNSTJE OP DE STELVIO?

Het was alweer van 2004 geleden dat ik hier voor het laatst stond (zie: De Stem van de Stelvio, LE 2005/nr 1). Nu, op zaterdag 28 augustus, sta ik er weer, voor de 9e keer; voor de 5e keer vanuit Bormio, de tunneltjeskant dus. In dit winter- en wielersportminded stadje vertrok op 29 mei jl. nog de 20e etappe van de Giro d'Italia (Bormio - Ponte di Legno - Passo Tonale).

We verblijven in Hotel Genzianella (www.genzianella.com), een regelrechte aanrader! Prima eten (desgewenst ook pasta bij het toch al rijke ontbijt), veilige fietsenberging in een grote garage, inclusief een goed geoutilleerde fietswerkplaats. Meest opvallend: zijn je fietskleden vies, nat danwel enigszins onwelriekend? Gooi ze dan in de mand bij de hotelbalie en de volgende ochtend is alles weer schoon en droog. Je kunt hier in theorie dus met slechts één setje kleding je hele fietsvakantie doorkomen. Vermoedelijk slechts weggelegd voor de iets minder ijdelen onder ons.

Joepe's fietsvrienden in zojuist gewassen fietskleden

Zoals wel vaker is het koud en nattig op pashoogte, er valt zelfs wat lichte sneeuw. Maar het mooie van deze laatste zater-

dag van augustus is dat het hele parkeers, ook vanaf Prato, de 48 bochtenkant, en vanaf de Zwitserland over de deels nog altijd onverharde Umbrail is afgesloten voor alle gemotoriseerde verkeer. Dat feit leidt aan het begin van de klim tot wat verhitte discussies tussen groepjes motorduivels en de organisatie, die hierbij worden ondersteund door de machtige arm van de lokale politie. 'No passaran' voor die gasten ...

Autoloze Stelvio leidt tot verhitte discussies met zgn. motorduivels

De dreigende lichten voor lief nemend wagen enkele honderden fietsers zich op weg naar boven. Er is voor één keer dit jaar ruimte zat op de berg. Wat een genoeg, later in de afzink al helemaal! Voorbij halverwege zijn er zelfs nog twee verzorgingsposten. Ja, de organisatie

(www.stelviobike.eu) heeft het goed voor elkaar.

Ondanks de ideale omstandigheden gaat de klim mij wat moeizaam af. Natuurlijk, ik kom nog best goed boven, maar vraag niet tegen welk gemiddelde en ten koste van welke inspanning.

Raakt de balans tussen 'investering' en 'opbrengst' zo langzamerhand niet te zeer in het ongerede, zo vraag ik me steeds vaker af?

Onwillekeurig denk ik onderweg ook aan vriend Joost, wiens hart het halverwege de Galibier definitief begaf. Dat is vandaag vrijwel op de kop af vier jaar geleden; hij rijdt op mijn schouders mee, lijkt het wel. Het leidt er allemaal toe dat ik me niet zo makkelijk meer tot het uiterste wens te zetten.

Hoe dan ook: zeker is dat de afstand tussen wat het hoofd wil en de benen aankunnen met het jaar groter wordt. De voorafgaande week had ik het verval in mijn klimvermogen ten opzichte van

Ook Coppi kwam later trager de berg op dan af

De vraag 'tegen welke inspanning?' moet boven even niet worden gesteld

zelfs vorig jaar al ondervonden. En dat nog wel met een nieuwe en lichtere fiets. Dat nog enkele mannen uit mijn groepje last - maar wel minder - van het zelfde fenomeen hebben is nauwelijks meer dan een schrale troost.

We laten het engste monster, de Mortirolo, hoe dan ook maar links liggen deze keer. Ach ja, die heb ik in de voorbije jaren toch ook al enkele keren toegevoegd aan de persoonlijke palmares. Een 10e keer Stelvio, en dan het liefst vanaf Prato, de 48-bochtenkant, zou wel mooi zijn als besluit van mijn bergcarrière. Of het er nog van komt ...?

Ik denk dat ik het volgend jaar in ieder geval wat lager hogerop zoek ...

Joep van de Laar

MAAR WEINIG ZEVENTIGERS OP DE MONT VENTOUX

“Als je de Mont Ventoux oprijdt, staan er allerlei namen en leeftijden op de weg gekalkt. Pas helemaal bovenaan vond ik een keer ‘70’ op de weg staan.” Harry had zich voorgenomen de Mont Ventoux op zijn zeventigste verjaardag te beklimmen. Ging ie?

Ontstaan van de belofte

“Het idee van de beklimming is ontstaan met een groepje fietsvrienden. We reden ooit met een aantal fietsers die elkaar van fietstochten van Cycletours kenden rond het IJsselmeer. Langs de weg lag zo’n rode kegel en bij de borrel werd dat onze ‘trap-trofee’: wie hem kreeg moest het volgende jaar een tocht regelen. Bij één van die keren heb ik me voorgenomen om op mijn 65e de Mont Ventoux te beklimmen. Dat is toen prima gelukt: ik heb toen mijn tijd verbeterd (2.17 uur) na eerdere beklimmingen. Ik ben ermee in de plaatselijke krant gekomen (zie clubblad voorjaar 2006, p. 2).

Toen ontstond het idee om op mijn zeventigste mijn tijd te verbeteren.”

De beklimming

“Ook deze keer waren de vrienden weer mee voor de beklimming en gezelligheid.

Die staat!

We hebben eerst wat in de omgeving geoefend en toen kwam de 27e september. Het was koud maar zonnig. Om 09.30 uur vertrok ik van Malaucene naar de beginstreep in Bédoin om ‘warm’ te rijden. Bij het chalet Reynard moest ik helaas mijn jack en handschoenen aantrekken: ik had het daar stervenskoud. En echt lekker ging het niet: ik kwam niet echt in een flow zoals de vorige keer. Mijn wekenlange verkoudheid bracht niet echt lucht. Ik concentreerde me op mijn muziek: Pink Floyd, Laura Fichy, Santana en Peruaanse muziek. Op de weg stonden namen en leeftijden. Het viel me op dat die leeftijden maar tot 60 gingen: dat gaf me kracht. De top kwam in zicht en pas daar stond

één keer 70 op de weg geschreven. Dan dat laatste stukje 10% bovenaan en daar stonden mijn vrienden. Ik was blij: gehaald! Ineens voel ik iets kouds in mijn nek: een ijspegel viel van het dak. Gauw naar het pannenkoekenrestaurant. Na de afdaling hebben we beneden geproost op de beklimming en later in het restaurant mijn verjaardag uitgebreid gevierd.”

Tevreden?

“Het is niet gelukt om een betere tijd te zetten (2.40), maar de beklimming is wel gelukt. Ondanks mijn verkoudheid. Daardoor had ik ook wat minder getraind: 2-3x per week gefietst en 2x per week in de sportschool oefeningen gedaan. En, ach ja, ik ben toch weer wat ouder hè. Het wordt de laatste beklimming met deze heup: ik heb er al lang last van en die zal dus begin volgend jaar vervangen worden.”

Plannen?

“Over 5 jaar?: ik neem me niets voor, we zullen wel zien. Ik doe al vanaf mijn 15e aan atletiek en vanaf mijn 27e aan

Harry proost op zijn prestatie van 2010 met het fotoboek van de beklimming van 2005

fietsen en schaatsen. Als je je lichaam onderhoudt, kun je lang sporten. Maar skiën, schaatsen en tennis heb ik moeten opgeven. Fietsen houdt me scherp en helpt mee om gezond oud te worden.” Harry: chapeau! Je bent het eerste clublid dat op zijn 70^e de Mont Ventoux bedwingt. Wie volgt? **Otte**

OUDE HELD

Ik sta bij de ereboog aan de finish van de Charly Gaul te wachten op clubgenoten. Voetje voor voetje schuifelt er een kleine, oude man met aktentas de straat over, zonder enige acht te slaan op mogelijke eindsprinters. Levensgevaarlijk, denk ik bij mezelf. Een uur later zie ik hem weer. Op het podium overhandigt hij een trofee aan de tweemaal zo grote Robert van Willigenburg van team Gaul. Het is Bim Diederich (88), ex-Gele Truidrager en drievoudig etappewinnaar in de Tour de France. **Joost van Waert**

LA TÊTE DE LA COURSE

‘Nous ne sommes pas la tête de la course’, roept Chris naar de verbouwerd langs de weg staande toeschouwers. Nee, vertel hen wat...

Die toeschouwers staan langs helling 7 van de Charly Gaul-cyclo in Luxemburg, zo’n beetje de steilste van de hele tocht, vlakbij Eppeldorf. Ze wachten op de doorkomst van de eerste renners, die van zo’n cyclo een heuse wedstrijd maken. Ongetwijfeld staan ze er voor een ambitieus familielid of bekende en weten ze met wat voor geweld die zo’n hellinkje opknallen.

En dan komen er ineens drie krabbelaaars naar boven gestoempt, die nog net niet met fiets en al omvallen. Twee daarvan in shirtjes van, wat staat daar precies?, Ledig Erf uit Utrecht? En de derde moet van zijn fiets om de ketting handmatig terug te leggen op het grootste tandje. Ook lekker professioneel bezig. En dan meent die ene dat het nodig is hen te vertellen dat ze niet ‘la tête de la course’ zijn? Laat hem zijn adem sparen om boven te komen.

Maar toch zijn we de eerste doorkomers. Soms loopt het nou eenmaal anders dan je plant. In het leven en zeker in de koers. Dat kwam zo.

Zondagochtend 5 september vertrek ik wel degelijk vanuit Echternach met de ambitie het hele parcours van 170 kilometer af te leggen. Ik ben al sinds vrijdag in Echternach en loegee met Chris, Jos,

Joost, Frank, Jeanette, Wim en Jan in de supermoderne jeugdherberg ter plekke. Het is het hele weekend stralend korte-mouwtjes-weer, de verkennings-tochtjes verlopen voorspoedig en iedereen ziet op zijn manier en met eigen ambities uit naar de Charly Gaul.

Mijn ambitie is vooral om te genieten van het geweldige fietsweer en het fraai glooiende Luxemburgse landschap. Dan kun je gedurende de dag ook best 170 kilometer wegtrappen en af en toe een hellinkje nemen.

Waarom zou je je gek laten maken door een gezamenlijke start en die transponder aan je fiets waarmee ze je tijd meten? Vorig jaar eindigde ik in de uitslag als 403e van de 405 finishers, met een beetje geluk zit verbetering van die prestatie er ook nog wel in.

Ook Chris blijkt voorstander van een dergelijke aanpak. Hij heeft sowieso weinig zin in iedere meter die bergop gaat, zoveel is de dagen daarvoor wel duidelijk geworden. Dus sluit hij zich graag aan bij het devies om er vooral van te gaan genieten. Jos meent dat hij niet zo erg in vorm is, dus hij denkt het ook maar eens rustig aan te pakken.

Ik ben dus vooral blij als het zenuwachtige gedoe van zo’n cyclostart achter

De auteur in hageelwit, samen andere Leditgerfers in afwachting van de start

de rug is. Alle ambitieuze hardrijders spuiten je links en rechts voorbij zonder acht te slaan op jouw gemoedsrust op de fiets. Zouden zij eigenlijk ook wel een beetje genieten op zo'n dag?

En ja hoor, al na de eerste helling komen Chris, Jos en ik bij elkaar in de achterste regionen van de koers. De andere Leditgerfers verdwijnen langzaam maar zeker uit het zicht en de bezemwagen zit ons meteen op de hielen. Eigenlijk is het vooral een opluchting als die je voorbij rijdt, dan ben je tenminste ook van die druk verlost. Heerlijk.

We formeren met een paar andere wielertoeristen een groepje om van elkaars inspanningen te profiteren. En dan, na pas 30 kilometer, op helling 3 na Medernach, valt er ineens iemand voor me. En ik lig erbij voordat ik weet waarom. Shit, nou dat weer. Heb je je hageelwitte mooiweer-outfit aangetrokken en zit daar ineens een gat in. En bloedvlekken en vieze vegen. En mijn hele lichaam is even

behoorlijk uit het lood van de klap. Fijn ook, zo'n geschaafde reet. Hoezo genieten? Natuurlijk is het hele groepje even heel bezorgd hoe het met me gaat. Maar dat kan natuurlijk niet te lang duren. Dus al snel stappen ze weer op hun fietsen en vervolgen ze hun weg, voordat ik daar aan toe ben. Inclusief de man die mijn val veroorzaakte. Hij vond het niet nodig een woord met mij te wisselen. Allemaal klootzakken, die fietsers.

Gelukkig ben ik vergezeld van twee Leditgerfers, die je in zo'n situatie en met een nog wat verdoofd hoofd onmiddellijk als je beste vrienden beschouwt. Mijn fiets heeft de val voldoende overleefd, dus we zetten als trio de tocht voort. Gezien de omstandigheden besluiten we een lus van zo'n 50 kilometer af te snijden. Dat komt Chris zo goed uit dat hij even later mijn val 'een godsgeschenk' noemt. En dat terwijl ik mijn moraal nog niet terug gevonden heb. Dat helpt natuurlijk niet echt. 'Ik zag je vallen, nu demarreren', heeft ie ook nog

even gedacht, vertelt hij later. In iedere fietser gaat een grote hufter schuil, vermoed ik.

En dan naderen we helling 7, de Côte de Eppeldorf, gevreesd sinds we er vrijdag per ongeluk al verzeild raakten. We zien mensen verwachtingsvol langs de kant staan. En ik realiseer het me: als gevolg van onze inkorting van de route zitten we ineens voorop. Niet volgens de regels, maar welke wielers koers verloopt helemaal volgens de regels?

Ik vergeet alle malheur en ga eens lekker op de trappers staan. Ik hoor bij de koplopers. Eindelijk. Ik zal ze hier eens wat laten zien. Weten zij veel. Ongetwijfeld zien ze het bloed op mijn broek, dus ze moeten wel denken dat ik een held op twee wielen ben. Wel steil hier... En als ik terugschakel blijkt mijn fiets toch beschadigd, mijn ketting loopt eraf. Maar och, dat overkomt ook de plaatselijke held Andy Schleck, dus wat zou het. En ik leg hem er tenminste in één keer met mijn hand weer op. Snel Chris weer inhalen, ook mooi voor het plaatje. Maar dan. 'Non, non, nous ne sommes pas la tête de la course', roept Chris naar mijn idolate bewonderaars langs de kant. 'Dat ben ik verdomme

De auteur wijst Joost de weg op de laatste helling

wel, eikel', denk ik nog even, maar alle betovering is verbroken. Ineens ben ik weer een krabbelaar, die blij is dat hij zo'n helling op komt. Gelukkig realiseer ik me snel dat ik hier was gekomen om te genieten.

Op de ravitaillering vlak na de top wachten we tot de echte koplopers voorbij snellen. Daar is er echt geen eentje bij die een beetje geniet, zo te zien. Vervolgens fietsen we nog 60 kilometer in het lekkere Luxemburgse zonnetje. Volop genietend. De pijn in mijn lijf komt pas de dagen daarna. Pluup Bataille

In mei 2011 organiseert Wielervereniging Gaul een klimtijdrit op de Mont Ventoux, met sponsoring voor War Child. Zie www.gaul.nl

Joep

EEN GEMOEDELIJKE CYCLO IN LUXEMBURG

LA CHARLY GAUL 2010

Op 5 september 2010 stonden 15 Ledigerfers aan de start in Echternach, hieronder volgt een mengeling van beschouwing, verslag, impressie en persoonlijke ervaringen van twee deelnemers.

Joep: Het mooie Echternach was op 5 september j.l. de start- en aankomstplaats van de 21^e aflevering van de cyclosportive 'La Charly Gaul'. Een van de opvallendste gebouwen in Echternach is de Willibrordusbasiliek van de plaatselijke Abdij, genoemd naar de heilige die heel vroeger in Utrecht ook wel eens op het terras van het Ledig Erf schijnt te hebben gezeten. In ieder geval is hij verbonden aan de Utrechtse geschiedenis.

La Charly Gaul kan met recht een gemoedelijke cyclo worden genoemd, gegeven het overzichtelijke deelnemersveld, de gezellige ambiance bij vertrek en aankomst, en natuurlijk het

schitterende, doch pittige parkoers. Er stonden bij de lange (170 km) en korte (100 km) versies tezamen 950 deelnemers aan het vertrek, afkomstig uit 23 landen, waaronder 15 diehards van het Ledig Erf (zie de uitslagenlijst). 353 moedigen kozen voor maximaal. Twee van hen waren overigens in cognito (Wannes en Joep), nl. verpakt in de fraaie outfit van WV Gaul! Zoals de laatste jaren gebruikelijk was deze vereniging, vernoemd naar de legendarische Luxemburgse wielerveder, met een zware vertegenwoordiging (35 personen) aanwezig; daarbij ook enkele serieuze kanshebbers, zoals de winnaar van de versie 2007, Feike Loots.

Bravo voor Bofferding Boffers

Jan: Ik was vroeg bij de start en trok samen met Joep de aandacht v.d. Bofferding-Bierfotografe en haar rondemissen. Joep verwacht de telefoonnummers nog steeds te krijgen.

Joep: Het parkoers was dit jaar absoluut zwaarder dan in 2009.

De start en finish: ook dit jaar was sponsor Rivella weer erg prominent aanwezig, onze voorkeur ging uit naar co-sponsor Bofferding Bier en de ronde missen

Er waren 2100 hoogtemeters te overwinnen, 500 meer dan het jaar er voor. Op de hoogvlaktes stond bovendien een knap windje in het nadeel. Mocht je hier alleen komen te zitten dan was er grote kans uiteindelijk ook elders dan uitsluitend op de klims naar de klote te gaan. De koers ontvlamde al in het geneutraliseerde vertrek. Al ras doemde de eerste helling op. Wie hier te ver naar achter zat (zoals veel Ledigerfers) was meteen gezien voor een hoge klassering.

Jan: Het is een cyclo dus je moet wel bij de start gelijk flink in de beugels en de hartslag moet omhoog. Ik reed Jeanette, Jos en Chris voorbij en zag Bert, Wannes en Robert langs komen. Ik kon gelukkig snel aanpakken bij een groepje.

Joep: De voorste groepen waren snel

gevormd. Daarbij zaten geen Ledigerfers (wel Gaullisten, waaronder de als 12^e eindigende Utrechter Dimitri Jongeneel). Van de aanvankelijk ongeveer 100 frontstrijders resteerde na ca. 125 km nog maar een kopgroep van 12, op een luttel aantal seconden gevolgd door 7 achtervolgers. Dat was vlak na de passage van de Sommet de Groesteen 3,8 km tegen gemiddeld 7,4 %: zware kost. Daarachter was het inmiddels één groot slagveld, verdeeld over vele, na vrijwel elke klim van samenstelling wisselende groepjes. Wij van het Ledig Erf konden het koersverloop alleen maar na afloop vernemen. We hadden geen ooggetuigen vooraan.

Jan: Na 15 km kwam er rust in mijn groep die steeds groter werd; in de buurt van de 3de helling bestond die uit meer

dan 30 renners. Er werd een mooi strak tempo gereden. Ik raakte aan de praat met Thijs, een vriend van Wannes en Frebus en we veegden Robert op die aan het zwemmen was. Op de 4^e helling (16 km vals plat) bleef de groep bijeen, maar in de afdaling naar de Our kwam de verbrokkeling. Langs de rivier lukte het me nog om weer bij de kop van de groep aan te sluiten en zodoende Thijs aan de voet van de steile Groesteen af te zetten (na 70 km). In de eerste 50 m liet ik de groep gaan, dit soort hellingen zijn niets voor mij. Bovenaan kreeg ik gezelschap van Robert die veel kopwerk deed in het dal van de Sûre. Op helling 7, na 100 km moest ik Robert ook laten gaan en zelfs de bezemwagen. Ik kon nog een paar keer aanhaken bij groepjes en zag Robert en Thijs nog een keer (die gestopt waren bij een ravitaillering) maar ik moest weer afhaken en kon zo geheel alleen genieten van het fraaie landschap.

Joep: In de uitslag zien we Bert Coenen terug op de 135^e plek, toch al op 40 minuten en 21 seconde van de winnaar. Zijn gemiddelde: 32.47, absoluut netjes op dit parkoers. Bert werd op een enkel minuutje gevolgd door Wannes Stas en Eltjo Keijzer. In de uitslag zien we ook Jos Smulders en Pluup Bataile op relatief hoge posities terug, op zo'n 1 uur en 55 minuten maar hier schijnt de tijdwaarneming gefaald te hebben (*zie de uitvoerige uitleg van Pluup, pag. 20 e.v.*).

Jan: Na 120 km begon ik te merken dat ik de laatste weken geen lange tochten meer had gereden. Het kaarsje ging uit. Toch was ik sinds de start niet meer ingehaald door een Ledigerfer. Wanneer zouden ze komen? Was ik dan toch zo goed in vorm? Bij de laatste ravitaillering op 30 km van de meet haalde Wim mij als enige Ledigerfer in. Frank en Jeannette zag ik pas na de finish, ze waren verkeerd gereden (Frank reed 2 zware hellingen 2 maal) en Pluup, Jos en Chris hadden iets anders gedaan (zie blz. 20). Joep heb ik gewoon keurig achter me gehouden, het resultaat van een slimme, snelle start.

Votre coureurs en route: Jan & Joep

Uitslagen Charly Gaul 170 km

Pos.		Tijd
135	Bert Coenen	5:14:16
136	Wannes Stas	5:15:42
140	Eltjo Keijzer	5:17:29
233	Frebus v. Slochteren	5:54:54
242	Robert v. Willigenburg	6:07:13
256	Wim v. Wijngaarden	6:17:41
267	Jan Bultjes	6:31:25
276	Joep van de Laar	6:41:05
280	Jeannette Aalders	6:56:07
283	Frank van Waert	7:24:39
DNF	Pluup Bataille	-----
DNF	Chris Bruines	-----
DNF	Jos Smulders	-----

Tijd winnaar: 4:33:55 uur

Totaal gefinished: 297

Joost van Waert reed de 100 km bewust zonder tijdwaarneming. Bij Gert-Jan v. d. Weijden werkte de tijdwaarneming niet.

MET DE MANDOLINE ACHTEROP

Vanaf het heerlijke pension in Mousata kijk je links op de Mount Enos, vooruit over de zee en rechts op het Kastro. Kefalonia: zon, zee & strand, cultuur en bergen om te beklimmen. En de mooie Pelagia natuurlijk.

Mousata

“U krijgt mijn bed; ik slaap wel in de keuken.” Elke ochtend puft de kleine veerpont naar Zakynthos en keert bij de middag-ouzo weer terug. We rijden naar het Kastro Ayios Georgios: het bolwerk van dit Ionische eiland. Ook belangrijk: een prima restaurant ernaast. Daarna een ommetje de berg over, omhoog langs het klooster Agiou Gerasimou stuif ik onverhard omlaag aan de voet van Mount Enos. Een extra ATB-afsteekje wordt gestraft met een spijker dwars door de buitenband. Bandenplakken bij de middag-ouzo. Natuurlijk ligt de proeverij van de beroemde Robolowijn naast het klooster: de druiven stomen in de vallei gaar en men schenkt gastvrij uit de verschillende vaatjes.

Argostoli

“We gaan de Turkse zeemijn opblazen”. Vanuit de hoofdplaats Argostoli is het niet ver naar Mirtos Beach: ‘het mooiste strand van Griekenland’. De weg stijgt langzaam langs de kust. Mooi is het uitzicht op de fraaie baai met smeteloos wit zand en blauwe strandstoelen in het gelid. De zee kleurt van blauw naar turquoise. De duik wordt beloond met een kort maar gemeen klimmetje omhoog maar ach dan daalt de kustweg weer gestaag naar de dam.

Gouden stranden

De boot doet er maar twintig minuten over naar Lixouri. Op dit schiereiland liggen slaperige bergdorpjes met veel bloemen langs de weg. Het is warm (er blijkt sprake van een hittegolf) en de kelen worden dorstig, zodat we wel moeten uitwijken voor een uitgebreide lunch onder de bomen van Vilatoria. Over de berg ligt een goudgeel strand maar we dalen liever af naar de haven van Lixouri voor de middag Mythos. Ik koop twee mooie Griekse CD's.

“Het was een prachtige dag om te sterven. (...) Hij ademde diep de Kefalonische lucht in, die Pelagia's adem bevatte.” De volgende dag roepen de bergen. Vanaf de stad zie je een haarspeldpad recht de berg op naar de windmolens bovenop. Op de kaart staat een mooi klein weggetje achterlangs de bergrug middenop het eiland. Ik rij eerst even langs het standbeeld voor de vermoorde Italianen aan de prachtige baai

van Argostoli met de markante vuurtoren.

De klim naar de bergdorpjes Faraklata en Dilinata is al vervelend maar de nieuwe weg de berg op is echt steil en heet. De teller geeft ruim 800 m aan wanneer ik de onverharde weg inrij, langs een eenzaam kerkje, een simpele boerderij en wat loslopende geiten. Ik sla te vroeg rechtsaf en sta weldra bovenop de Oros Evmorfias van 1.048 m. Teruggaan is geen optie maar dat betekent wel die haarspeldbochten omlaag. Wat is dat steil en glibberig zeg en ik ben blij wanneer ik ongeschaafd Dilinata inrij. Maar wat was het mooi! Daarna kan ik weer voluit naar beneden, richting de oude dam naar het terras. Bij het eerste biertje zie ik de kop van een flinke schildpad boven het water uitkomen.

Eenzaam & onverhard achter de bergen

Aghia Efimia

“Ik heb een paar van je mandoline-snaren gebruikt om je botten onderling te verbinden.” De volgende dag rijden we langs de prachtige baai van Argostoli naar Aghia Efimia: een loom stadje met een lange kade met taverna's waar de zeilboten 's-middags aanmeren.

En de vissersboten, zodat de verse visjes met Robolowijn prima smaken. De volgende dag: Fiskardo in het noorden. Langs de oostkust is het even klimmen naar 750 m maar dan zie je het geheimzinnige Ithaka ook mooi liggen. Dat is dat nu zo moeilijk kon vinden: twee keer heen en weer naar Gibraltar zeg! Vlak voor Fiskardo zie je de eerste oude mansions. Met enorme scheuren want de aardbeving van 1953 heeft het hele eiland in puin gelegd, behalve Fiskardo. Dus is het mooie haventje vergeven van de toeristen, maar ik vind een prima vis-tentje voor de hongerige en dorstige fietser. Terug langs de westkust zijn er om elke bocht prachtige uitzichten (Argos!, zo uit de folder) en zeil ik weer omlaag naar het slaperige Aghia Efimia.

Terug in Mousata

Kaap Liaka nabij Spartia: “Goede reis Antonio en kom weer terug.” Na een ommetje naar Ithaka en Zakynthos komen we op onze reis weer terug op Kefalonia en rijden we van veerhaven Poros bovenlangs naar Mousata. We zijn te vroeg zodat we naar beneden suizen naar Skala waar wel een mooie Romeinse villa staat maar ook erg veel toeristen zijn. Zoals altijd in Griekenland: even doorrijden naar het dorpje verderop en weldra zitten we in Kato Katelios waar je de vissen in de vitrine kunt aanwijzen die je op je bord wilt waar ze gisteren tien meter voor de taverna nog zwommen. De kreeften zwaaien nog. Bij de gedachte aan het mooie pension in Mousata is de klim de

Sporen van de aardbeving bij Fiskardo

berg op gauw vergeten en weldra kijken we weer op het Kastro. Kaap Liaka licht mooi op in de schemering bij een glaasje ouzo (uit Mitilini natuurlijk!).

“Madonna mia, het is Antonia”. Ik wil het ATB-pad achter de bergrug nog een keer afmaken dus rij ik maar weer die ellendige berg op bij Argostoli. Weer is de ATB-weg onduidelijk en rij ik parades de Monolati 1.000 m op. Mooi uitzicht op Sami (andere kant van het eiland), dat wel. De afdaling vergoedt veel: je kijkt op oud (verwoest) Valsamata, Agiou Gerasimou en de wijngaarden, vanaf de heerlijk onverharde weg naar Mousata waar die Mythos wacht.

“Pezzo di medra! Mijn hele leven gewacht, mijn hele leven gerouwd, mijn hele leven gedacht dat je dood was.” De volgende dag huren we racefietsen van Guido van Meeteren: de Nederlandse organisator daar. Dat rijdt ineens heel wat lichter dan de eigen ATB's: vrijwel nieuwe prima alu Cube fietsen met goede onderdelen (Shimano 105).

We maken samen met zijn vriend en mede-organisator Filip Sercu een rondje

van 95 km Mousata, Aghia Efimia, Mousata. Zij praten veel over de koersontwikkelingen want Filip is sportverzorgster van een Belgisch profteam en beiden zijn wielrenner geweest. We nemen heen niet de steile bergweg omhoog maar rijden langzaam stijgend vanuit Argostoli bovenlangs Mirtos beach omhoog naar Aghia Efimia. Na de lunch aan de haven als verrassing een gemeen steil

Guido & Filip zijn blij boven te komen

en heet klimmetje alsnog naar ‘mijn’ bergweg. Het is inmiddels duidelijk: Kefalonia is een prima fietseiland: groot genoeg, mooi, groen, rustig en alles goed en soepel geregeld. In september organiseert Guido nog een clinic met Steven Rooks, die ik natuurlijk ken van mijn gewonnen shirt. Dat lijkt me wel wat, maar ja dan zit ik al op Corfu...

Het meisje dat de brommer bestuurde had haar voeten op de brandstoftank geplaatst, het tweede werkte haar make-up bij en de derde zat achterstevoren.” Twee maanden later zie ik Kapitein Correlli's mandoline op tv en verlang ik weer terug naar die mooie Pelagia ...

Otte

(www.hellenic-cycling.com)

MIJN VAKANTIE

Eind augustus kom je al je clubgenoten weer tegen op het terras. “En, nog weg geweest?” zeggen ze, om vervolgens uitgebreid te gaan vertellen over hun eigen reis naar Cuba, Namibië, Thailand of Patagonië.

Het hoofdkantoor van het WWF is goed verstopt in het bos maar mag gezien worden

“Eigenlijk was het er veel te warm om te fietsen. Maar we móesten wel verder, want we hadden thuis een heel programma uitgestippeld. Je gaat geen twintig uur in een vliegtuig zitten om alleen maar in de zon te liggen. Ja, vroeger gingen we altijd naar Frankrijk, maar daarmee heb ik het he-le-maal gehad. Frankrijk, dat is zó passé! Waar zijn jullie geweest?” Nou, eh, prachtig gefietst, lekker op ons gemak. Deze keer eens niet naar het hooggebergte, die tijd is geweest.

Het schiet niet op maar dat hoeft ook niet

Bossen, bloemenweiden, landgoederen met ouwe chic of juist heel moderne architectuur. Kleine paadjes waar nooit iemand komt. Je schiet niet op, maar dat hoeft ook niet. Een relaxte sfeer, aardige mensen.

Kleine paadjes waar nooit iemand komt

Onverwacht komen wij onderweg een object van de bekende kunstenaar Michiel Deylius tegen

Op het eind van onze reis ontdekten we nog een hele grote groentekwekerij. Je wist niet wat je zag. En dan te bedenken dat we daar talloze keren vlak langs zijn gereden, die Stichtse lustwarande. Helemaal achter Zeist. Joost van Waert

NAGEKOMEN: WIELERCABARET

GRAND FINALE VAN DE MUUR ON TOUR

“Maandag 28 juni, direct na Nederland – Slowakije, heb ik een geweldige opwarmer gehad in Het Nieuwe Luxor in Rotterdam tijdens de Grand Finale van De Muur on Tour!” wil Laurens ons nog graag laten weten.

Na een moment van stilte op verzoek van host Mart Smeets vanwege de met de helikopter omgekomen fotografen (collega's van het De Muur on Tour team) op de Maasvlakte ging het los. Samen met Jacco heb ik kunnen genieten van het mooie lied 'De Muur' van Alex Roeka ('Ja, dan komt de muur en hij bijt meteen, Het zuur snijdt door je heen, gemeen, een, twee, nee.').

En van een monoloog van Joost Prinsen over de Visboer van de Koppenberg (jullie vast bekend?), een koers met Joop Zoetemelk met de jeugd van De Pedaalridders, waarna de Gazelle van Joop ten hemel gaat, een mooi verhaal van Giphart over zijn gedeelde liefde met zijn vader voor de Tour (Giphart zit bij Wielaert in de auto naast de kopgroep tijdens de Tour in '99 en zwaait naar zijn vader via de Heli, terwijl hij met hem belt: 'Zie je me pa?', waarop vaders enige reactie is: 'Doe je wel voorzichtig?'), een clownstukje van Freek de Jonge over pilletjes met olifantensperma ('...en ik kan het niet vaak genoeg zeggen hier vanavond ... al in 1954 startte de Tour in Amsterdam!'), een lied van Huub van der Lubbe over

De visboer staat bovenaan de glibberige Koppenberg te venten met een fiets

een lange rechte weg (geen topper), een schitterend verhaal van Wilfried de Jong met muziek van Ocoabar waarin hij het opneemt tegen Jan Janssen ('Veertig! We rijden veertig kilometer per uur!') en na het douchen diep onder de indruk is van de bilpartij van Janssen, een jeugdherinnering van Jules Deelder aan de Tour van '54 die door 'zijn' Schiebroek kwam ('het zoeven van de wielen als het peloton voorbij komt, of eigenlijk, al voordat het peloton voorbij komt...'), een feitenlesje van Smeets samen met een virtueel aanwezige Lance ('wie was de nummer negen van je team in '99?' Lance, feilloos: Peter Meinert-Nielsen, die nu op een woonboot in Denemarken woont...') It must be so

damn cold there'), een sketch met Michiel Romeyn (Franse 'docteur') en 'gevallen wielrenner' John Buijsman (DATZEG IK) met veel gelach en vieze winden, Rob Harmeling op fiets en op gitaar, en tenslotte Ellen Ten Damme met een zwoel Frans lied vanaf de achterbank van een oude Peugeot om Jacco en mij dromerig achter te laten, dromend van nooit gewonnen koersen....

O ja...uiteraard werd 'Petje op, Petje af' gespeeld, waarin 'yours truly' derde werd van de 1600 aanwezigen, na 15 vragen geklopt door Jeroen Wielaert (Boe....dat die meedeed, dat is hetzelfde als Francesco Pantalone

meedoet aan een cyclo) en door een NOC NSF coryfee... Toch een boekje van Wilfried gekregen met hierin geschreven: 'Voor Laurens. Derde is ook mooi! Petje op, af.' Dit zal dan ook vanaf nu mijn motto zijn tijdens het rondje Ledig Erf.

Teruglopend over de geel uitgelichte Erasmusbrug hebben we geen moment gepraat over voetbal, maar enkel en alleen gespeculeerd over het verzet waarop deze hindernis a.s. zaterdag genomen zal worden (55x15?).

Vrijdag wordt Nederland kansloos aan de kant geschoven door Brazilië, zodat we ons vanaf zaterdag kunnen bezighouden met sport in plaats van spel. Fietsen is wat ons vanavond bindt, aldus Smeets. En zo is het! Laurens

Het verhaal van de visboer van de Koppenberg

In de Ronde van Vlaanderen van 1977 werd Eddy Merckx tijdens zijn eenzame ontsnapping bijgehaald door zijn twee aartsrivalen, wereldkampioen Freddy Maertens en de oersterke Roger De Vlaeminck. In de modderige chaos bij de beklimming van de Koppenberg, bemachtigde Maertens een nieuwe fiets, aangereikt door een visboer uit Dentergem. De twee lieten Merckx achter zich, maar Maertens werd gediskwalificeerd. Hij bleef echter als gangmaker permanent op kop rijden, naar hij nu erkent tegen betaling door de latere winnaar. "Zegt hem dat? Op televisie?", vraagt de nog steeds ontkenkende De Vlaeminck ongelovig.

Maertens weet het zeker, hoe hij in de regen op de fiets enkele dagen later 150.000 franken afhaalde in een bruine enveloppe bij zijn ploegmaat Michel Pollentier.

Het wordt nog mooier. Aan de meet in Meerbeke stond een supporter van Maertens te schelden op de oneerlijke winnaar. De schreeuwer was ... de visboer, een centrale schakel in het door-dachte complot van ploegleider Lomme Driessens. Maertens had ook nog overwogen zijn naam eigenhandig alsnog aan de erelijst toe te voegen. In de mooiste van alle sporten draait het niet alleen om spierkracht, maar ook om geld, slimheid en emotie.

(Bron: weblogs.nrc.nl)

LE CONTRE LA MONTRE

EDDY DE VOS

Na vier seizoenen van zijn bestaan is het opvallend dat op de ranglijst van de La Haute Fourche Tijdrit nog weinig namen van Ledigerfers prijken. Nog opvallender is dat van de Ledig Erf deelnemers Loet van Vreumingen de lijst aanvoert met een tijd van 34.21 min., daarmee slechts 8^e; zie www.lahautefourche.com en dan onder: fietsen, tijdrit.

De lijst wordt aangevoerd door Tom van den Bosch, een renner die bij AA-drink Cycling Team op de loonlijst staat. Hij realiseerde een tijd van 29.10, wat een gemiddelde betekent van 35 km/u op een toch wel selectief parcours.

Overigens eindigde Tom een week geleden in Harderwijk als tweede in de zgn. Topcompetitie achter Dieter van Thourenhout, maar voor o.a. Radomir Simu-

nek en Thijs van Amerongen. Nog 3 Utrechters staan erop: Kees Vreeken op de 13^e plek (36.35), op de 15^e Joost van Waert met 36.43 en good old redactielid Jan Bultjes met 41.42 op een 26^e plek. Er startten tegen een overmacht van 49 mannen slechts twee dames.

Is het een idee om volgend jaar september/oktober de clubtijdrit en het eindfeest hier in Corravillers te organiseren? Het is hier in de herfst dan op zijn mooist!

Fietsen, eten, drinken, slapen en feestten.....Of zoals ik in 1997 al dichtte:

Tussen Elzas en Vogees

Leeft God

Hij ziet zijn jochie fietsen

En ook al drinkt hij teveel van Zijn bier

Jacob

(Eddy de Vos† was een bevriende wielrenner)

NIEUWE EN OUDE KLASSIEKERS

FIETSEN IN DE ARDENNEN

ANNO 2010

De wielrennende medemens kan heden ten dagen bijna elk weekeinde tussen eind april en begin september in de Ardennen terecht. Vele Cyclo's en al dan niet gerenommeerde tourtochten staan op het programma. Elk jaar komen er wel weer een paar nieuwe bij. En omdat de Ardennen zo dicht bij Vlaanderen en Nederland liggen groeien ze als kool.

La Chouffe Classic

Neem nou de La Chouffe Classic (Houffalize). Bij een classic denk je aan iets met traditie, iets wat 100 jaar bestaat. Niets is minder waar dit jaar was de 2^e La Chouffe Classic. De eerste uitvoering in 2009 had ongeveer 900 deelnemers, waaronder in ieder geval vier van het Ledig Erf. De tweede uitvoering was dit jaar begin juni. OK het was mooi weer. Maar toch 2.400 deelnemers. Wij waren met zeven.

Het uitzoeken van de camping had nog enige voeten in aarde, moest het nou rustiek en iets verder van Houffalize verwijderd zijn, of juist die grote en drukke camping met voldoende animatie. Het werd de rustige camping ook al lag deze 7 kilometer van de start en was het enige vertier na 21.00 uur een heuse bierautomaat (door ons geen gebruik van gemaakt). De tocht was verder prima en iedereen heeft zich vermaakt. Een kleine 10 kilometer voor de finish is nog een extra ravitaillering ingericht. Dit is bij de brouwerij van die gebochelde kabouter. Hier werd legale doping verstrekt in de

Deze Ledigerfers geloven in de stimulerende werking van het zgn. Kabouterbier

vorm van La Chouffe in kabouter glaasjes (7 cl.). Dit dient natuurlijk ter stimulering van de echte bierfietser.

In plaats van direct te finishen kan er nog een bier tegoedbon bij elkaar gefietst worden door het steile klimmetje naar het kasteel te volbrengen. Een grote meerderheid verkoos het terras; bij o.a. de familie Coenen is het resultaat van dit prijsfietsen ongetwijfeld nog aan te treffen in de koelkast.

Tot slot de worst: hier geef ik een dikke zeven; die was alleen wel wat snel op.

Sean Kelly

Begin augustus was Sean Kelly aan de beurt. De 25^e editie alweer. Sean Kelly himself gaf acte de presence. Ook omdat de gemeente Vielsalm een monument ter ere van hem heeft opgericht. Dat werd op dezelfde dag onthuldigd. Wij hebben hem natuurlijk niet gezien, wij starten altijd laat. Mooie tocht en dito

weer. De worst na afloop op de Baraque Fraiture, zoals elk jaar verzorgd door de jongens en meisjes van de cyclo club 'La Lienne' behoren tot de smaakvolste die op het continent verkrijgbaar zijn, dat geldt ook voor de tweede. Jeroen zegt bijna een 10.

Criquelion

Tot slot de Ledig Erf cyclo bij uitstek, de Criquelion (170 km 3.300hm). Dit jaar door 11 LE coureurs uitgereden, hetgeen geen wonder is daar de Criq dit jaar onder werkelijk prima omstandigheden werd verreden. 18 graden en droog, met tussen de 120 en 140 km (van het afgelegde parcours) goed verzorgde afkoeling in de vorm van een paar meesterlijk gedoseerde buitjes. Sommigen melden zich met wel heel erg

Hans van Bohemen	5:33:38	30,57
Rob Posthouwer	6:00:01	28,33
Dennis van der Vlies	6:08:24	27,69
Cees Sagt	6:14:01	27,27
Wannes Stas	6:15:19	27,18
Jeroen Verdenius	6:32:45	25,97
Henk Stellingwerf	6:36:30	25,73
Hans Schuurman	6:43:36	25,27
Jan de Ruiter	7:26:46	22,83
Janine Mariën	7:26:51	22,83
Corien van den Haak	8:20:10	20,39

Eltjo Keijer: Did Not Finish; Joeri DNF met bezenwagen terug naar La Roche

doorzichtige excuusjes af. Zoals 'het gaat veel regenen', dit betekent ik ben bang om van Bobo, Rob, Rooie Cees en Eltjo te verliezen. Door een andere thuisblijver werd 'Siberische koude' aangevoerd. Allemaal niks van gemerkt. Wel opgemerkt werd het vermogen van

Joeri om Hans v. B.'s bordje eerst leeg te eten alvorens aan zijn eigen bord te beginnen. Het hier voor gebruikte attriboot, een nog in plastic verpakt luchtbed met een luchtopening groter dan het hulpstuk van de pomp werd ingezet om de concurrentie te slopen. Hans heeft niet alleen Joeri uit de brand geholpen door zijn luchtbed op te blazen. Ook realiseerde hij een bijna evenaring van zijn toptijd allertijden.

Verslaggever ter plekke Jeroen V.

SCHURENDE SCHAKELS

Otte's roddelhoek

Kin van een wielrenner met ca. 20 hechtingen

- * Volgens Hans en Luut is na een flinke valpartij een sterk biertje op het Erf het beste medicijn.
- * Hobbydeformatie?: een Amstel Gold bestellen en dan klagen dat het bier te koud is (ehh Amstel Cold dus).
- * Hoewel Orbea uit 3 lettergrepen bestaat, is dit nog geen reden om hem dan ook meteen in 3 stukken te rijden.
- * Het recente onderzoeksresultaat dat

testosteron goed is tegen Alzheimer, stimuleert vele oudjes harder te fietsen.

- * Ereleden hebben een onbetaalbare bijdrage aan de club geleverd (en ontvangen dan ook geen betalingsherinnering).
- * Wielerleed: een prima tijdrif rijden maar dan de pijltjes niet in de roos krijgen!
- * Wist je trouwens dat damesfietsbroeken veel dunner zijn dan mannenbroeken? En doorzichtiger!

OPEN OOG

Autovrije Zondag + Monumentendag = Antieke rijwielen op de Maliebaan. Je hoort wel eens dat er de laatste 125 jaar niets wezenlijks is veranderd aan de fiets. Nu konden we dat zelf eens beoordelen, dankzij rijwielvereniging 'De Oude Fiets' (www.oudefiets.nl). Zoek de zeven verschillen.

**HET IS WEER TIJD
VOOR
WINTERBANDEN**

